

यशस्वी विद्यार्थ्यांनी भविष्यातही यशाची शिखरे पादाक्रांत करावीत शालेय शिक्षण मंत्री दादाजी भुरे यांनी दिल्या शुभेच्छा

राज्यातील सर्व विभागीय मंडळातून नियमित विद्यार्थ्यांचा कोकण विभागाचा निकाल सर्वाधिक म्हणजे १८.८२ टक्के इतका असून नागपूर विभागाचा निकाल सर्वात कमी म्हणजे १०.७८ टक्के इतका आहे. या व्यतिरिक्त पुणे विभागात १४.८१, छत्रपती संभाजीनगर विभागात १२.८२, मुंबई विभागात १५.८४ कोल्हापूर विभागात १६.८०, अमरावती विभागात १२.११, नाशिक विभागात १३.०४ आणि लातूर विभागात १२.७७ टक्के विद्यार्थी उत्तीर्ण झाले असल्याची माहिती मंडळसमार्फत देण्यात आली आहे.

बीड जिल्ह्यात काल झालेल्या अवकाळी पावसाने शेतकऱ्यांचे प्रचंड नुकसान झाले, तसेच बीड तालुक्यातील शिदोड येथे असणाऱ्या जस्विक पोल्ट्री फार्म चे वादळी तडाख्यात प्रचंड नुकसान झाले. यात पत्रे उडाली,	अंड्याचे झाले, काही दगावल्या आहेत या फार्म ची पाहण करतांना शिवसेनेने जिल्हाप्रमुख उल्हास गिराम, फार्म चे चालव संजय नरवडे, पंकज कुटे, राजाभाऊ हरकुडे, गणेश थोरात	नुकसान कांबडय

wQHT-bNODlp7UPNr-trx6IPC8cXXw/
viewform?usp=header प्रवेश अजं
करण्यासाठी काही तांत्रिक अडचण भासल्यास
9422170620 या नंबर वर संपर्क करावा असे
आवाहन नंदेड मराठा सेवा संघाच्या वतीने करण्यात
आले आहे.

Three portraits of women representing different regions. The first portrait on the left is of Dhage Shubhangi with a score of 89.20%. The middle portrait is of Dhage Kirti with a score of 89.20%. The third portrait on the right is of Shinde Supriya with a score of 83.20%.

भविष्यात रस्ता दुरुस्ती व ईतर कामांची अडचण होईल.कारण आमच्या गावाशेजारील फुकेवाडी येथील गेल्या क्रियेक वर्षानंतर मंजुर झालेला डांबरीकरण रस्ता वनविभागाच्या अधिकाऱ्यांनी अठवल्याने ठेकेदार यांनी अर्धवट रस्ता करून काम सोडून दिले. फुकेवाडी ग्रामस्थांनी वारंवार निवेदने ,आंदोलने करूनही काही उपयोग झाला नाही. भविष्यात तीच वेळ आमच्यावर येऊ शकते त्यामुळे ग्रामस्थांचा विरोध असल्याचे तंटामुक्ती संयिक्ष बाबुराव जगदाळे यांनी सांगितले.

सं पा द की य

आदर्श विवाह काळाची गरज

विवाह सोहळा म्हणजे प्रत्येकाच्या जीवनातील खूप महत्वाचा मंगलसोहळा असतो. जीवनसाथीदारासोबत जीवनभर सहविचाराने एकमेकांच्या सुख-दुःखात वाटेकरी होऊन सुखमय जीवन जगण्यासाठी खडतर वाटेने मार्गक्रमण करीत आदर्श जीवन जगत, अनेक तडजेडी करीत कौटुंबिक, सामाजिक बांधिलकी जपत संसारीक प्रपंचात मार्गक्रमण करीत असतो. आई-वडील व समाजाकडून प्राप्त झालेल्या संस्काराच्या छत्रछायेत जीवनाच्या दिशा ठरव आपण आपल्या स्वप्न व ध्येयाच्या शिखरापर्यंत पोहचण्यासाठी विविध प्रकारच्या धडपडी करीत असतो. असे जरी असले तरी अलिकडच्या काळात विवाह सोहळ्यात विविध चुकीच्या प्रथा पध्दतींचा अवलंब केला जात आहे. वारेमाप पैसा या प्रसंगी खर्च केला जात आहे. यातून सुशिक्षित समजला जाणारा समाज भरकटला जात आहे. विवाह प्रसंगी पारंपारीक कमी खर्चाच्या वाद्या ऐवजी लाखो रुपयांच्या डीजे सारख्या ध्वनिप्रदूषणकारी वाद्यामुळे होणाऱ्या विपरीत परिणामांची जाणीव असताना देखील तरुणाईकडून या वाद्याला मोठी पसंती आहे. भविष्यात याचे दुष्परिणाम होताना आपल्याला दिसतीलही. परंतु ती विनाशकारी वेळ येण्यापूर्वी कुठेतरी आत्मचिंतन करून या चुकीच्या प्रथा व पध्दतींचा विवाह सोहळ्यातून नायनाट करणे सर्वांच्या हिताचे ठरणार आहे. याकरीता तरुणाईने पुढाकार घेतल्यास अधिक संयुक्त ठरू शकेल. यासाठी आदर्श विवाह पध्दत स्वीकारणे गरजेचे आहे.

विवाह सोहळ्यातील अवस्तव खर्च होणारे प्रकार व प्रथा थांबविणे वेळेक लगेच न जाले तरी त्यामुळे लग्न सोहळ्यात सहभागी होणाऱ्या जनतेला मनस्ताप होणे नवीन हळद प्रथा, डीजे वाद्य यासारख्या प्रकारांना आळा घालण्यासाठी स्वतः वधू वर यांसह त्यांच्या घरच्यांनी सुरुवात केली तर नक्कीच समाजात सकारात्मकता निर्माण होऊ शकते. काही धनाढ्य श्रीमंत मंडळी आपल्या श्रीमंतीचे प्रदर्शन दाखविण्यासाठी नवनीत तसेच पाश्चिमात्य संस्कृतीच्या झगमगाटाचा स्वीकार करतात आणि त्याचा हेवा काही अतिसुधारीताना वाटतो. पर्यायाने हे वार सामान्य माणसापर्यंत पोहचत असत. सामाजिक प्रतिष्ठेसाठी जवळ पैसा नसला तरी बरीच वधू-वरांचे वडिलधारी कर्जबाजारी होऊन आपल्या इश्टीसाठी छातीवर दाख देवतात व आपल्या मुला-मुलीच्या आनंद व सुखासाठी ती नपणारे निग्न व प्रथांना बळी पडत असतात. जेवढे आपण आधुनिकतेकडे जात आहोत तेवढ्याच प्रमाणात अडचणी सुद्धा निर्माण होत आहे. शिक्षणाचे वाढते प्रमाण बघता विवाह ठरण्यापूर्वी मुला-मुलीच्या कुंडलीसह त्यांचे गुण-दोष तपासले जातात. कुंडली, गुण-दोष जुळवून विवाह सोहळा संपन्न झाल्यानंतर देखील त्यांच्यात वाद-विवाद होऊन अक्षरशः घटस्फोट होण्याची कोटांत अनेक प्रकारे सुरु आहेतच.

बँड डीजेमध्ये वाजा वाजवणा-यांच्या वाद्याच्या ठेक्यावर मुलं-मुली, पुरुष-एव्हाना महिलांचे नाचणे फारच विदारक व चुकीचे वाटते. परंतु तरुणाईने ते बांलेले वाटते ही शोकांतिका आहे.

तीन-चार वर्षांपासून प्रिवेडिंग म्हणजे लग्नाच्या पूर्वीच लग्न ठरलेला मुला-मुलीसह शुटिंग व फोटोग्राफर दुसरीकडे निसर्गरम्य प्रेक्षणीय ठिकाणी काही दिवस जाऊन शुटिंग फोटोग्राफी करतात. या प्रकार नको ते देखील प्रकार घडून नंतर ठरलेले लग्न रद्द होण्याच्या घटना सुद्धा घडल्या आहेत. एवढेच नव्हे तर नको त्या प्रसंगाची झिडिओ शुटिंग वा फोटो काढून समाजात बदनामी होण्याच्या घटना घडल्या असल्याने प्रिवेडिंग प्रकाराला मोठ्या प्रमाणावर विरोध होत आहे. तरी देखील ते सुरुच असल्याचे जाणवते.

गेल्या वर्षांपासून वधू-वराला लावण्यात येणारी हळद या प्रथेत देखील ब-याच नवनीत पध्दतींचा समावेश झाला आहे. त्या रात्री डीजेच्या तालावर बारा वाजेपर्यंत वा त्यापेक्षा अधिक वेळ नाचणाणे सुरु असता. सदर वाद्याच्या ध्वनिप्रदूषणामुळे वाजूनजावूच्या नागरिकांना होणाऱ्या त्रासाचा कोणीही समजूनतावर वर्ग विचार करीत नाही. डीजेच्या अतिकंश आवाजासह होणाऱ्या कंपनामुळे घरातील वस्तूंची पडझळ होणे, हृदयविकाराचे झटके येऊन मृत्यू होण्याच्या घटना घडल्या आहे. डीजे मालकांना डीजे आवाजाबाबत निर्देश असताना देखील त्यांच्या पायमल्ली होत असते. अशा प्रकारे मर्यादेपेक्षा डीजेचा आवाज करणाऱ्या डीजे मालकांवरच कडक कार्यवाही करणे गरजेचे आहे.

लग्नसोहळा म्हणजे दारू हे समीकरण ठरलेले मग तो सोहळा श्रीमंतांच्या घरच्या असो वा गरीबाच्या. दारू शिवाय सोहळ्यात रंग चढत नाही. परिणाम लहान बालकांचा याचा मोठा विपरीत परिणाम होताना जाणवतो. यातून काहींचा दारूकडे नयाने चंचू प्रवेश होत असतो.

लग्नात होणारा वारेमाप खर्च थांबवून तोच संसारासाठी उपयोगी आणता येणे शकतो. बिगरोसमी वादळी पावसाने, दिवस-रात्र शेतात आपण रक्ताचं पाणी करतो नग्न गारपीठने पिकांचे लाखो रुपयांचे नुकसान होते, तेव्हा आपल्याला वाईट वाटते दुःख होते. स्वतःच्या पोटासाठी खर्च करणार नाही की कुठली हौस मौज करणार नाही. परंतु आपण लग्नात नको त्याठिकाणी वाटेल तेवढ्या पैशांची उधळपट्टी करतो या विषयीचे आत्मपरिक्षण मात्र केले जात नाही. तरी आता हंडी घेणे-देणे पध्दत म्हणावी तेवढी राहिलेली दिसत नाही. आपण जेवढे सुशिक्षित होऊ लागलो आहोत तेवढेच नको त्या प्रथा पध्दतींचा स्वीकार करीत आमच्या पवित्र अशा संस्कृतीला तिलांजली देत आहोत. कारण आम्ही आधुनिकीकरणाकडे जात आहोत.

प्रत्येक शहर व गावक-यांनी सभा घेऊन किंवा वधू-वर त्यांचे परिवार यांनी एकत्र येऊन अशा प्रकारच्या चुकीच्या प्रथा व पध्दतीसह वेळेत लग्न लासले जाणे, डीजे वाद्या ऐवजी पारंपारीक वाद्य, हळदी सोहळ्यातील चुकी प्रकारे. वरातीत महिलांचे नाचणे यासारख्या प्रथा पध्दतींवर निर्बंध घालून आदर्श विवाह पध्दतीनुसार विवाह संस्कार पार पाडणे गरजेचे आहे.

दैनिक

लोकक्रांतीचा आरंभ

लोकआरंभ

संपादक: राहुल मारोतीराव वाईकर

बुधवार १४ मे २०२५

<https://lokaarambh.com>

२

१४ मे १६५७ रोजी किल्ले पुरंदरवार महाराणी सईबाई यांच्या पोटी शंभुराजांचा जन्म झाला. शिवरायांसारख्या तेजस्वी सिंहाच्या पोटी तेजस्वी छावा जन्माला आला. आणि सुरू झाला प्रवास एका संकटमय आणि संघर्षमय जीवनाचा. जन्मतःच सईबाई मातोश्रीच्या आजारपणामुळे आईच्या दुधाला पारखे झाले आणि अवघ्या दोन वर्षांचे असताना मातृछत्र हरवले. मांसाहेब जिजाऊंनी माया, प्रेम आणि संस्कार केले. स्वराज्याचे दुसरे छत्रपती घडवण्याची जबाबदारी जिजाऊंनी आपल्या खांद्यावर घेतली. शंभू राजांना आईची कसलीच उणीव भासणार नाही याची सर्वतोपरी खबरदारी जिजाऊंनी घेतली. वयाच्या अवघ्या आठव्या वर्षी परिस्थितीने त्यांना राजकारणात ओढलं. मिर्झाराजे जयसिंग व दिलेरखानाच्या छावणीत ओलीस बनून राहावं लागलं. वयाच्या अवघ्या नवव्या वर्षी त्यांना शिवरायांसोबत आर्याला जावं लागलं. असं म्हणतात की बाळाचे पांजे पळण्यात दिसतात पण शंभुराजेच्या बाबतीत ते पाळण्यात तर दिसलेच पण ते पळण्यातही दिसले आणि जिवंतपणी जळण्यातही दिसले. आग्रा - मथुरा - राजगड नुसती धावा धाव कशासाठी तर स्वराज्यासाठी. जिवंतपणी मृत्यूचा अनुभव कशासाठी तर स्वराज्यासाठी. वयाच्या नवव्या वर्षी जिवंतपणी आपल्या निधनाची वार्ता ऐकण्याचा कटू अनुभव घेणारे संभाजी राजे हे जगातील एकमेव राजपुत्र. अन्न, पाणी, विभ्रंती, सुख याचा कसलाही विचार न करता दुःखाला पाठीशी टाकत, संकटांना पायाखाली तुडवत स्वराज्य मार्गावरून चालत राहिले. ज्या वाटां सुखाची ऊब घे पंधुरणात लोळत पडायचं त्या वयात शंभुराजे मोघलांच्या धर्णीत आणि संकटाच्या, वाऱ्या वादळांच्या आगीत होरपळत राहिले व तावून सुलाखून निघाले. खरंढे मोठ्या वटवृक्षाखाली कोणतंही झाड उगवत नाही, उगवतं तर मोठं होत नाही, फुलत नाही, फलत नाही, पण संभाजीराजे उगवले आणि नुसते उगवलेच नाही तर फळाफुलांनी लगडलेला महावृक्ष झाले, कारण शिवराय नावाच्या वटवृक्षाने त्या रोपट्यावर सावली धरलीच नाही तर ऊन, वारा, पाऊस, थंडी, वादळांच्या स्वाधीन केलं, संकटाच्या खाईत लोटलं त्यामुळे त्या वृक्षाची मूळ खोल गेली, पकड घट्ट झाली, फांद्या लंबवूत झाल्या आणि एक महावृक्ष साकारला.

हजरजबाबीपणा, प्रसंगावधान, नम्रता, प्रेम, आपुलकी, जिद्दळा, निर्भीडपणा, एक हळवं आणि झुंजार मन, शस्त्र आणि शास्त्रात पारंगत, अनेक भाषा अवगत असणारे, जिज्ञासू, बुद्धिमान, त्यागी, निर्भय, धाडसी, पराक्रमी हे सगळे अद्वितीय आणि अलौकिक गुण असणारे शंभुराजे गुणसंपन्नतेच्या कसोटीवर खरे उतरले. वयाच्या चौदाव्या वर्षी बुधभूषण सारखा

अद्वितीय ग्रंथ लिहिणारे त्याचबरोबर नखशिख, नायिकाभेद, सातसतक असे एकाहून एक सरस ग्रंथ लिहिणारे शंभुराजे एक प्रतिभासंपन्न लेखक होते. त्यांच्यातील अफाट ज्ञान, बुद्धिमत्ता व प्रतिभा पाहून गायगभट्ट यांनी आपला समयनय हा ग्रंथ शंभूराजांना अर्पण केला.

स्वराज्यात शंभूराजांवर सतत आरोप झाले, त्यांचे विषय घेऊन न्यायनिवाडे उभे राहिले, अनेकदा त्यांना कटकारस्थान्यांनी आरोपीच्या पिंजऱ्यात उभा केलं, सतत ते खरे का खोटे हे पारखलं गेलं, ते हयात असताना आणि नंतरही हे अनेकदा झालं, त्यांच्याबाबत सुडाचे, द्वेषाचे, तिरस्काराचे राजकारण केले गेले पण ते पुरून उरले. त्यांच्यातील तेजाने या सवॉवर मात केली. आणि सर्वाना दीपपून टाकले.

शंभूराजांचे बालपण आणि तरुणपण स्वराज्याच्या पायात पूरलं गेलं म्हणून स्वराज्याच्या गडकोटंना आणि सिंहासनाला भक्कमपणा लाभला. शंभूराजांच्या बालपणापासून त्यांची सगळी वाटचाल मावळ्यांच्या आणि रयतेच्या साक्षीने सुरू होती. त्यामुळे मावळ्यांना आणि रयतेला शंभूराजांच्या डोळ्यात शिवरायांची स्वप्न दिसायची. मावळ्यांचा आणि रयतेचा शंभूराजांवद्वा विधास कधीच तसूभरही ढळला नाही.

बालपणीच कोवळ्या वयात आईचे सईबाईचे मातुछत्र हरवले, त्यानंतर आजोबा स्वराज्य संकल्पक शहाजीराजे, आईची कसलीच उणीव भासू न देणाऱ्या आज्जी स्वराज्य जन्मी जिजाऊ, हिमालयासारखे उत्तुंग कर्तृत्व असणारे वडील, स्वराज्य निर्माते छत्रपती शिवाजी महाराज, पुतळामातोश्री, सोयरामातोश्री, हंबीरमामासारखा खंबीर पाठीराखा अशी ही सगळी माणसं सोडून गेली पण रडत न बसता शंभुराजे स्वराज्य रक्षणासाठी तळहातावर प्रण घेऊन रात्रंदिवस लढत राहिले. पर्वता सारखे दुःख पाठीवर घेऊन झुंजत राहिले. हे सगळे कशासाठी तर भूमिपुत्रांच्या स्वराज्यासाठी, सुराज्यासाठी, माय माऊल्यांच्या, रयतेच्या लोककल्याणकारी राज्यासाठी.

शंभूराजांची

निष्ठा आढळ होती, ते
विचाराचे कट्टर समर्थक होते,
शिवनीती, शिवसूत्र आणि
शिवधर्माचे वाहक होते. आबासाहेबांचे
जे संकल्पित ते आम्हा करणे
गत्याचे हे वचन डोळ्यासमोर
हून शंभूराजांनी राजा म्हणून
हे शिवरायांचा उत्तम मावळा
णून स्वराज्याचं रक्षण केले आणि
शिवरायांचे संकल्पित पूर्णत्वास नेले.
ऊ वर्षांच्या कारकिर्दीत अडीच
जार लढाया लढणारा आणि एकाही
दाईत पराभूत न होणारा अजिंक्य
म्हणजे छत्रपती संभाजी
राजा. त्यांचे प्रथम तसेच अंतिम
ये हे स्वराज्य आणि शिवरायांनी
थापन केलेल्या स्वराज्याचे रक्षण
व होते. शंभूराजांच्या कर्तृत्वाने
वाद्दारीची मान उंचावत असे आणि
गव्याचा ऊरही अभिमानाने भरून
त असे.

शंभूराजांनी शिवरायांचे
धर्मसहिष्णुतेचे धोरण अत्यंत
खरपणे पुढे चालवले. धर्ममुळे राजा
सतो तर राजामुळे धर्म असतो
शिवरायांच्या धर्मा त्यांनी कायम
वला. शिवरायांनी हिंदू धर्मातून
सऱ्या धर्मात गेलेल्यांना पुन्हा हिंदू
धर्मात घेण्याचा क्रांतिकारक निर्णय
तला व तशी कार्यवाही केली.
शिवरायांचं तेच धोरण संभाजी
जांनी पुढे सुरू ठेवलं. स्वराज्यात
एकच स्वराज्य धर्म आणि या
राज्य धर्माचा मंत्र सुद्धा एकच
यतेचं कल्याण. जिथे रयतेचं
ल्याण असेल तिथे धर्म हा
राज्याच्या उंबरठ्याबाहेर असेल
जिथे आमच्या रयतेचे सुख
सेल तिथे धर्मातील जातीपातीची
ल्याण स्वराज्याच्या अंगणाबाहेर
सेल असे संभाजी राजे ठणकावून
गले. अठरापण्ड जाती धर्माच्या
कांना एका सूत्रात बांधणारा
रकरी संतांचा विचार आणि
व विचार शंभूराजांनी आपल्या
ंदांवरून पुढे वाहिला. शिवरायांनी
र्माच्या राज्याची स्थापना
ली पण या धर्माचा पाया होता
ककल्याण, भयमुक्त आणि आनंदी
वन, म्हणूनच जातीय धार्मिक
ष्यतेवर आधारलेल्या धर्माला
राज्यात स्थान नाही. आम्ही तेच
पीढी मानतो ज्यात माणसामाणसांना
डणारी खळ आहे माणसामाणसांना
रणारा खल नाही. शिवरायांनी
र्वासामान्य माणसांच्या मानगुटीवर
निष्ठ रुढी, प्रथा, परंपरा,
धर्माच्या गोठोडं कधीच दिलं
ही. ते सांस्कृतिक आणि धार्मिक
लामगिरीचं ओझं फेकून देऊन
रेवतांच्या व प्रगतीच्या मार्गावरून
लायला शिकवलं. धर्मपिताच्या
तेपेक्षा लोकमान्यता महत्वाची
नली. धर्मपितापेक्षा जात्यातून
हेर पडणाऱ्या पिढाला शिवरायांनी
वस्त महत्त्वाचं मानलं कारण ते
ला माऊलींवी ओवी ऐकत बाहेर
ं आणि भुकेल्यांची भूक भागवतं
विचारा होता तो शंभूराजांनी

प्रमाणप्रणाने जपला. एथ वडील जे जे करिती । तया नाम धर्मु ठेवती । तेची येर अनुष्ठिती । सामान्य सकळ ॥ या मारुली ज्ञानेबारायांच्या संत वचनाप्रमाणे किंवा सत्य तोची धर्म । असत्य ते कीम ॥ आणिक हे वर्म । नाही दुजे ॥ या जगदगुरु तुकोबारायांच्या संत वचनाप्रमाणे वडिलांचा सत्यधर्म पुढे चालवण्याचे काम छत्रपती संभाजी महाराजांनी केले. छत्रपती शिवाजी महाराजांचे वतनदारी बंद करण्याचे धोरण देखील अतिशय प्रतिकूल परिस्थितीत छत्रपती संभाजी महाराजांनी कायम ठेवले.

जग जिंकण्याचे सामर्थ्य बाळगणारा, अनुभवी, अफाट शक्ती असणारा आलमगीर औरंगजेब जेव्हा फक्त बावीस वर्षांच्या नवख्या राजासमोर हतबल होतो. सर्व शक्ती पणाला लावतो. दिल्ली सोडून स्वतः सकळी फौज घेऊन दख्खनत येतो. स्वतःच्या डोक्यावरचा किर्मांश उतरवतो. शंभूराजांचा पराभव केल्याशिवाय किर्मांश डोक्यावर घालणार नाही अशी शपथ घेतो अर्थात सर्वस्व पणाला लावतो तेव्हा शंभूराजेच्या अफाट आत्मबलाचा अंदाज येतो. जीव धोक्यात असताना देखील स्वराज्याचा खजिना कोठे आहे हे न सांगणारे तसेच स्वराज्याला मदत करणाऱ्या शत्रू पक्षातील सरदारांची नावे स्वतःचा प्राण वाचविण्यासाठी न सांगणारे छत्रपती संभाजी राजे तत्त्वनिष्ठ, शिवरायांनी निर्माण केलेल्या स्वराज्याशी बांधिलकी जणूगारे महान राष्ट्रपुरुष ठरतात. मृत्यू समोर दिसत असताना देखील संभाजीराजांनी आपला प्राण वाचविण्यासाठी शिवरायांनी निर्माण केलेलं स्वराज्य औरंगजेबाच्या चरणावर ठेवलं नाही. त्यांनी दिलेलं बलिदान हे केवळ आणि केवळ स्वराज्याहितासाठी आणि जाणवत्यवृत्ती, मेहनत, संकटांवर थेट चालून जाण्याची हिम्मत अशा गुणांच्या जोरावर राष्ट्रनिर्मिती करून राष्ट्रासाठी बलिदान देणारे प्रजाहितदक्ष, कर्तृत्ववान शंभुराजे आजच्या युवकांसाठी व येणाऱ्या पिढ्यांसाठी कायम स्फूर्तीस्थान व प्रेरणास्थान आहेत त्यांच्या जयंतीदिनी पावन स्मृतीस विनम्र अभिवादन.

ह भ प संतोष महाराज डोंगरे
जिल्हाध्यक्ष
संत गाडगेबाबा प्रबोधन कक्ष
बीड

३९वे अखिल भारतीय नवोदित मराठी साहित्य संमेलन थाटाभाटात संपन्न !!

नुकताच ९ व १०मे
२०२५ रोजी सातारा जिल्ह्यातील
कराड येथे दोन दिवसाचे यशवंतराव
चव्हाण साहित्य नगरी पावन भूमी
मध्ये अखिल भारतीय मराठी
साहित्य परिषद चे राष्ट्रीय अध्यक्ष
डॉ शरद गोरे यांच्या मार्गदर्शनाखाली
“३१वे अखिल भारतीय नवोदित
मराठी साहित्य संमेलन” आयोजित
करण्यात आले. पहिल्या दिवशी
ग्रंथदिंडी काढण्यात आली. त्या नंतर
कविसंमेलन, चर्चासत्र, कथा कथन,
परिसंवाद, ३ पुस्तक प्रकाशन,
आणि कविसंमेलन. प्रत्येक सत्रात
वेग वेगळे अध्यक्ष व सूत्रसंचलन

आणि मान्यवर उपस्थित होते.
यशवंतराव चव्हाण स्मृती
संदन (टाऊन हॉल) मध्ये बेळगांव
आणि गोवा सहित, महाराष्ट्राच्या
कानाकोपऱ्यातून जेष्ठ श्रेष्ठ व नवोदित
साहित्यिक- कवी आले होते. मुंबई
मधून जेष्ठ कवी शशिकांत सावंत,
कवी प्रभू अग्रहरकर, जेष्ठ कवयित्री
डॉ० उषाणी गुजराती, जेष्ठ कवयित्री
मंदाकिनी भावे, जेष्ठ कवयित्री डॉ०
अलका नाईक, जेष्ठ कवयित्री
सुवर्णाताई पवार, कवी संतोष तावडे,
जेष्ठ कवी बाळासाहेब तोरस्कर,
आणि शब्दश्री विलास देवळेकर.
यांनी आप आपल्या स्वरचित कविता
सादर केली. यामध्ये कविता-

पोवाडे- लावणी- भावगीत आणि देशभक्ती गीत असे अनेक प्रकारचे सादर करण्यात आले. पण शब्दश्री देवळेकर यांनी आपली कविता इकराव्या साऊंड म्युझिकल सिस्टीम मध्ये सादर केल्याबद्दल, वन्स मोअर चॅम्प मागणी आली. पण दशे च्या वर कवी असल्याने, त्यामुळे वेळे अभावी शक्य नव्हते. त्यांच्या सादरीकरणासाठी, सर्व उपस्थितांनी टाळ्यांच्या काडकाडाटाटा उदंड प्रतिसाद व कौतुक मिळाले. ह्या दोन दिवसाच्या मान्यवरांच्या हस्ते अनेक विविध प्रकारचे पुरस्कार तसेच, सर्व उपस्थित कवी व कवयित्रींना ‘सन्मानपत्र व स्मृतिचिन्ह’ देऊन, सत्कार करण्यात आले. तीन्ही टेबल वर पुस्तके विक्रीसाठी उपलब्ध

होते. तसेच, काही कवींनी आपले स्वतःचे काव्य संग्रह नवीन- जुन्या ओळखीच्या कवींना भेट देत होते. विचारांची देवाणघेवाण झाली. आणि शेवटी, राष्ट्रीय अध्यक्ष डॉ गोरे आणि पदाधिकारी यांच्या विनंतीला मान देऊन शब्दश्री देवळेकर यांनी आपल्या स्टाईलने इको साऊंड म्युझिकल सिस्टीम मध्ये समारोप केला. आणि विशेष म्हणजे, सर्व सारस्वतांचे राहण्याचे तसेच, नाष्टा व जेवणाची उत्तम व्यवस्था करण्यात आली होती. त्यामुळे आयोजन व नियोजन उत्तम होते. म्हणून आयोजक व सारस्वत यांनी कार्यक्रम 'यशस्वी' झाल्याचे समाधान व्यक्त केले.

येथील काळीज माझं साहित्य
या साहित्य संस्थेच्या नाशिक
येथे आयोजित करण्यात
आलेल्या ६ जुन २०२५ रोजी
राज्यस्तरीय काव्य स्मेलन
विविध जेष्ठ मान्यवरांच्या हस्ते
साहेबराव तात्यांना जीवन गौरव
पुरस्काराने सन्मानित करण्यात
येणार असल्याचे नुकतेच संस्थेचे
निवडपत्र प्राप्त झाले आहे.
या आधी त्यांना सुबोर्ड येथील
प्रजासत्ताक अमृत गौरव समिती
व वसुन्दिनी फाऊंडेशन जळगाव
यांचा जीवन गौरव पुरस्कार प्राप्त
झाला आहे. साहेबराव नंदन
तात्या हे नाशिक जिल्ह्यातील
ताहाराबादचे रहिवासी, उद्योग
व्यवसाय निमित्त नाशिक येथे
वास्तव्यास असून, त्यांच्या
नारिवर गागावाडा काव्यसंग्रह,
परिसरम्पर्श कादंबरी / शिवाय
सगर रत्न विशेषांक / सगर
सेवाशी अंक / नियमित
विरोत्पन्न दिवाळी अंक / स्नेहबंध
विशेषांक / अनेक कथा लघुकथा

